

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.363/2011/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év március hó 02. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt ***vádlott*** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 23.B.1586/2009/24. számú ítéletét ***megváltoztatja. A vádlott cselekményét emberölés bűntette kísérletének minősíti (Btk. 166.§ (1), (2) bekezdés d) és f) pont).***

A szabadságvesztés büntetés tartamát 2 (kettő) év börtönbüntetésre enyhíti.

Egyebekben helybenhagyja az elsőfokú bíróság ítéletét.

A másodfokú eljárásban felmerült 3.400,- (háromezer-négyszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2011. október 14. napján kihirdetett 23.B.1586/2009/24. számú ítéletével a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete (Btk.166.§.(1)(2) bekezdés f/ pont) miatt - mint visszaesőt - 3 év fegyházbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

Megszüntette az Ajkai Városi Bíróság Bk.149/2006/2. számú ügyében alkalmazott feltételes szabadságot.

Kimondta, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Kötelezte a vádlottat 321.513 Ft bünyügyi költség megfizetésére az állam javára.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.947/2011/1. számú átiratában az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását indítványozta, bejelentve, hogy azon nem kíván részt venni.

Azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság maradéktalanul betartotta a perrendi szabályokat. Az ügy elbírálásához szükséges minden bizonyítékot beszerzett, azokat egyenként és egymásra tekintettel is értékelte.

A tényállást a vádlott tagadásával szemben a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg, és azt meggyőzően megindokolta.

A tényállást megalapozottnak, hibamentesnek tartotta, melyből az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A cselekmény minősítésével kapcsolatban arra utalt, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádlott cselekménye alkalmatlan eszközzel megvalósított távoli kísérlet volt.

Elkerülte azonban az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy a vádlott cselekmény más oknál fogva is súlyosabban minősül.

A tényállás szerint a vádlott szándéka egyértelműen az volt, hogy a sértetteket, a kunyhójukat rájuk gyújtva fogja megölni.

Az állandósul bírói gyakorlat szerint a tűzhalál olyan szenvedéssel jár, ami egyértelműen különösen kegyetlennek minősül.

Erre figyelemmel a vádlott cselekménye a Btk.166.§.(2) bekezdés d/ pontja alapján különösen kegyetlen módon elkövetettnek is minősül.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság teljes körűen értékelte az enyhítő körülményeket, de rámutatott, hogy az időmúlás csak csekély mértékben vehető figyelembe, mivel az eljárás több esetben is azért akadt el, mert a vádlottat nem lehetett megtalálni. A nyomozást két alkalommal is fel kellett függeszteni emiatt, és az első bírósági tárgyalás is ezért nem volt megtartható.

A súlyosító körülmények között nem értékelte, hogy a cselekmény több oknál fogva is súlyosabban minősül.

Mindezek ellenére, tekintettel arra, hogy a vádlott cselekménye alkalmatlan eszközzel elkövetett távoli kísérlet volt, a kiszabott büntetés megfelel a büntetési céloknak. Annak enyhítésére nem látott lehetőséget.

Ezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A védő a nyilvános ülésen az enyhítést célzó fellebbezését fenntartotta. Arra hivatkozott, hogy alkalmatlan eszközzel elkövetett kísérletről van szó. A közveszélykozás büntette miatt meg is szüntették a büntetőeljárást.

A vádlott elismerte, hogy ő gyújtotta a tüzet, de hangsúlyozta, hogy ölési szándéka még eshetőlegesen sem volt.

A tanú1 2 hamis okiratot is benyújtott, hogy nyomatékosítsa a tűzgyújtási szándékot. A vádlott a leveleket dűhből írta.

A vádlott felszólalásában megerősítette, hogy nem akarta a sértetteket megölni. Direkt a murvás úton rakott tüzet, és az ő házuk ettől a helytől messzebb volt.

A fellebbezések alaposak.

Az enyhítés iránt bejelentett fellebbezések folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be.348.§.(1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával járt el. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte mérlegelte. Az általa megállapított tényekből további tényekre is helyesen, a logika szabályainak szem előtt tartásával következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás döntő részében megalapozott, mentes a Be.351.§.(2) bekezdésében felsorolt hibáktól, hiányosságoktól, de az a Be.352.§.(1) bekezdés a/ pontja szerint, az iratok tartalma alapján kiegészítésre, pontosításra szorul az alábbiak szerint:

- Az ítélet 2. oldal 3. bekezdését azzal pontosítja, hogy az Ajkai Városi Bíróság összbüntetési ítélete 2006. június 6. napján emelkedett jogerőre. A feltételes szabadság 2008. január 8. napján járt volna le.

- A 3. oldal 2. bekezdés első mondatát azzal egészíti ki, hogy a sértettek a kb. 100 méter széles és 500 méter hosszú kiserdőben épített faházba költöztek (nyom. ir. 67-69. oldal Fővárosi Tűzoltó Parancsnokság összefoglaló jelentése).

- A 3. oldal utolsó bekezdését azzal pontosítja, hogy a murvás földúton, az erdő elejénél, a kunyhótól 50 méterre, az erdő szélétől 10-12 méterre, illetve 16-18 méterre helyezkedtek el a szemetesből származó hulladékkupacok (nyom. ir. 1039. oldal, igazságügyi tűzvédelmi szakértői vélemény 8. oldala).

- A 4. oldal 6. bekezdését azzal pontosítja, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésekor súlyos-igen súlyos fokú alkoholos befolyásoltság állapotában volt (nyom. ir. 135. oldal, elmeszakértői vélemény).

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, hibamentes, a vádlott tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapult. A megállapított tényállást egyébként fellebbezési támadás nem is érte.

Az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Számot adott arról, hogy melyik bizonyítékot miért fogadta el, illetve melyiket milyen okból nem tartotta elfogadhatónak.

A vádlott az eljárás során különböző tartalmú nyilatkozatokat tett. Nem vitatta a fenyegető levelek megírását és a tűzgyújtást tagadta azonban, hogy a sértetteket meg akarta ölni.

Ezzel szemben a tanú¹ és a sértett egyezően számoltak be az öléssel fenyegető levelekről, melyek egyébként lefoglalásra is kerültek, a metró végállomásnál történt dulakodásról, amelynek végén a vádlott kézzel mutatta, hogy megöli őket, a korábban a ház mellé dobott égő rongyról, és a vádlott tűzgyújtás utáni magatartásáról, amikor is nem segített az oltásban, és akkor futott el, amikor a rendőrség értesítését megtudta.

A sértett még arról is beszámolt, hogy a tűzgyújtás idején éppen a boltba tartott a kerékpárján, amikor a vádlott egy bottal megtámadta.

Vallomása hitelességét támasztja alá a helyszíni szemle jegyzőkönyve is, mert a sértett által megjelölt helyen egy 2 méteres botot találtak.

A vádlotti cselekményeket folyamatában vizsgálva az elsőfokú bíróság helyesen vetette el az ölési szándék hiányára vonatkozó vádlotti védekezést.

Mindezek alapján a cselekmény a vádlott általi elkövetését a másodfokú bíróság is bizonyítottan látta.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a cselekményt élet elleni bűncselekményként.

Nem tévedett akkor sem, amikor a cselekmény tekintetében eshetőleges szándékot állapított meg.

A vádlott tudatának át kellett fognia, hogy a tűz továbbterjedésével az erdő, és a sértettek lakóhelyéül szolgáló kunyhó is meggyulladhat, és a két sértett élete veszélybe kerülhet, de ezen eredmény iránt közömbös volt, abba belenyugodott.

A vádlotti ölési szándék kapcsán helyesen utalt a tűzgyújtásra, mint elkövetési magatartásra, a vádlott korábbi leveleiben tett, tűzhalállal is fenyegetőző kijelentéseire, a történetek előtt röviddel a metróállomáson történt fenyegetésére.

A cselekmény későbbi következményeit vizsgálva nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a tűzgyújtás közben jelent meg a sértett a kerékpárjával, a vádlottat megzavarta, majd a tanú1-t segítségül hívva eloltották a tüzeket, melyben egyébként a vádlott nem vett részt. sőt a tüzet oltó sértetteket kinevette, ami szintén az eredmény iránti közömbösségére utal.

Osztotta a másodfokú bíróság a Fővárosi Fellebbviteli Főügyész indítványát abban a részében, hogy a vádlotti cselekmény más oknál fogva is súlyosabban minősül, mert a Btk.166.§.(2) bekezdés d/ pontjában írt különös kegyetlenség is megállapítható. Abban ugyanis valóban egyöntetű a bírói gyakorlat, hogy a tűzhalál olyan szenvedéssel jár, ami különösen kegyetlennek minősül.

Helyesen állapította meg ugyanakkor az elsőfokú bíróság, hogy jelen esetben a vádlott által alkalmazott eszköz - a szándékosan gyújtott tűz és ennek továbbterjedése - nem volt alkalmas a célzott eredmény elérésére, így alkalmatlan eszközzel elkövetett kísérlet állapítható meg (Btk.17.§.(2) bekezdés).

Az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket.

Helyesen értékelte - szemben a fellebbviteli főügyészség álláspontjával - az időmúlást is, mert tény ugyan, hogy a nyomozás során két esetben is elfogatóparancsot kellett kibocsátani a vádlott ellen, de az első esetben két nap múlva, a másodikban pedig négy nap múlva elfogták, így ez nem eredményezhette a nyomozás elhúzódását.

A bírósági eljárásban is ki kellett bocsátani elfogatóparancsot, de ez esetben is elfogásra került négy héten belül.

Mellőzi a másodfokú bíróság a súlyosító körülmények közül a tanú1-nek a tűztől való félelmét, mert bizonyíték nem áll rendelkezésre, hogy a vádlott tudott volna erről a körülményről, és ez a tényállásban sem került rögzítésre.

A vádlott terhére értékelhető továbbá, hogy a cselekmény két okból is súlyosabban minősül.

Az így kiegészített bűnösségi körülmények alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama eltúlzottan súlyos, a kísérlet távoli és alkalmatlan volta miatt annak további enyhítése indokolt.

Az így csökkentett tartamú büntetés áll arányban az elkövetett cselekmény tárgyi súlyával, társadalomra veszélyességével, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel bűnösségének fokával és a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményekkel. Ez a büntetés szükséges, de egyben elegendő is a büntetési célok eléréséhez.

A szabadságvesztés tartamának csökkentésére tekintettel azt nem fegyházban, hanem a Btk.43.§.a/ pontja alapján börtön fokozatban kell végrehajtani.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság egyéb járulékos kérdésekben hozott döntéseit törvényesnek találta.

Így törvényesen került sor a feltételes szabadság megszüntetésére, a vádlott feltételes szabadságból történt kizárására és a bűnügyi költség megfizetésére kötelezésére.

Tekintettel a fentiekre az ítélőtábla a Fővárosi Bíróság 23.B.1586/2009/24. számú ítéletét a Be.372.§.(1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel az enyhítést célzó védelmi fellebbezés eredményes volt, így a Be.381.§.(2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Budapest, 2012. év március hó 02. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 23.B.1586/2009/24. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.363/2011/5. számú ítéletében írt változtatással 2012. év március hó 2. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. év március hó 02. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Pécsi Orsolya
bíróági ügyintéző